

(Za)vázanky aneb Čas pro poezii

Knížka básní pod vánočním stromkem byla pro mne vždycky tím nejkrásnějším dárkem.

A knížka veršů Jindry Lírové s upřímným přátelským věnováním je letos také dárkem nejmilejším. Jen jsem si musela najít pro křehké básně klidný čas, aby mne nerušily petardy a ohňostroje, jimiž si mnozí „zkrášlují“ poslední dny a večery roku. Se čtením (Za)vázanek jsem počkala na sváteční klidný novoroční večer – první večer roku 2014.

S úctou a pokorou jsem otáčela neuvěřitelně hebké stránky plné básnických objevů, pokladů slov. Většinu básní nové sbírky Jindry Lírové lze přečíst jedním dechem. Snášejí se jako něžné sněhové vločky. Ale na rozdíl od vloček nezmizí, nepromění se v krůpěje vody. Zůstanou na stránkách knížky, kam se pro ně můžete vracet. A vrátit se určitě musíte – pro melodii, která ještě dlouho doznívá, pro slova, která jsou tak nezvykle propojena a přece dávají jasný smysl, pro pohlazení, pro vzpomínku, kterou se vám autorka tak neuvěřitelně přiblížila.

Vypsala jsem si pro sebe několik názvů básní, které na mne nejvíc zapůsobily. Ale musela bych snad jmenovat úplně všechny, protože každá z nich má pečeť autorčiny básnické duše, každá je překvapivá, každá jiná. A opisovat Jindřiny verše do této malé recenze by bylo naprosto marné, to bych rovnou mohla opsat celou knížku.

Tak snad jen několik názvů: Tichý rozhovor (s.7), Vysněný obraz (s.8), Chvilce před básní (s.9), Odcházejícímu roku (s.13), Chci napsat báseň (s.25), Obyčejný den (s.32), Jabloňový déšť (s.35), Kde jste lásky? (s. 38 – pětihvězdičková), Srpnová (s.41), Ráno po bouři (s.42), Ze zásuvky (s.44), Zastavení v muzeu (s.47), Báseň o růži (s. 52 – nádherná), Pěší zónou (s.69 – vím, jak Ti asi bylo), Za vrátky (s.79), Sonet hýčkaný (s. 81), Rada (s. 83 – poetická rada vnoučkovi), Nostalgická (s. 87), Skromné přání (s.91), I takové jsou cesty (s.107 - hluboce působivá), Připomenutí (s. 111). Je až neuvěřitelné zjistit, že mezi více než třemi sty básní se nenajde žádná slabá, bez náboje, bez duše a básnické obrazotvornosti. Kdybych listovala knížkou (Za)vázanky znovu, přibývaly by na seznamu další názvy.

Poté, co na závěr pochválím zajímavé ilustrace Evy Toulové, které jsou jakousi něžnou pozvánkou do básnířčiny krajiny snů, zastavím se u citátu Dmitrije Mizgulina na straně 75:

„Rodí se člověk básníkem/ či později se stává jím?/ Člověk se rodí básníkem,/ ne vždycky se však stane jím...“

K tomuto citátu lze jen dodat: Jindra Lírová se básnířkou narodila a s léty svůj vrozený básnický talent rozvíjí k radosti a potěšení všech poezii nakloněných čtenářů a čtenářek.

Svatava Mášová

V Kroměříži 2. ledna 2014